అత్తగారూ-అరటికాయపొడీ

"రేపు నిజశ్రావణంలో వచ్చే వరలక్ష్మీ వ్రతంనాటికి, గెలతోబాటు పిలకల్నికూడా వేయాలి అరిటి, చిట్టెమ్మా" అంటూ మా అత్తగారు పెరటివేపు తులసికోట వెనకవున్న ఖాళీస్థళంలో మంచి అరటికాయలు కాచే అరటిమొక్క ఒకటి నాటారు.... మడిలో వున్నారు గనుక మడినీళ్ళే ఓ బిందెడు ఆ అరటిచెట్టుకు పోశారు. ఆయుర్దాయం పోసినట్టు ... ఆ పక్కనే పందికొక్కు తవ్వివదేసిన కరివేపాకు మొక్కను పదహారో సారి పాతి తిరిగి ఆ మొక్కకూ మడినీళ్ళతో ప్రాణప్రదానం చేశారు.

అసలు మా అత్తగారి చేతిమీదుగా ఏదైనా చెట్టూ చేమా నాటితే, పూతా, పిందే సమృద్ధిగా కలిగి చిరంజీవిగా వర్ధిల్లుతుం దని మా అత్తగారి యొక్క అవ్వగారు అంటూండే దని మా అత్తగారు అంటూంటారు అప్పుడప్పుడూ.

కాని మా పెరట్లో చాలాకాలంగా వున్న కాయలుకాయని నాలుగు అరటిచెట్లూ మా అత్తగారు నాటినవే...బహుశా వాటికి ఈ సంప్రదాయం తెలిసి ఉండదు.

ఆచెట్టు కాయలు కాయని కారణం ఏమి టని మా అత్తగారిని అడిగితే, ఆమె ఒక్క చిరునవ్వు నవ్వి. "అవి కాయలుకాచేజాతి అరటి కాదర్రా.... ఒట్టి ఆకులకోసమే వేశాను" అని శలవిచ్చారు. కాబోలు ననుకున్నాను.

కాని మా పెరట్లోవున్న కాయలు కాయని అరటిచెట్లయొక్క పిల్లల్ని నాలుగువీధుల అవతల వున్న తెలిసినవాళ్లు తీసికెళ్ళారు, వాళ్ళ పెరట్లో నాటి పెంచుకోడానికి. కొన్ని మాసాల తర్వాత ఒకరోజు వాళ్లింటినుండి కొన్ని నవనవలాడే మంచి అరటికాయలు పంపించారు పనిమనిషిచేత ... ఎక్కడివని విచారిస్తే. "మీ యింటినుంచి తీసికెళ్లిన అరటిచెట్ల కాయలే

నమ్మా" అన్న దా పనిమనిషి.... నేను తెల్లబోయాను. పనిమనిషి చెప్పింది వంటింట్లో వుండి విన్న మా అత్తగారు కాసేపు అక్కడే పనిగా వుండి పోయారు, ఆ పనిమనిషి వెళ్లిపోయిందాకా... తర్వాత చాలాసేపటికి వంటింట్లోంచి బయటి కొచ్చారు.

"పనిమనిషి చెప్పింది విన్నారా?" అన్నాను. "ఆహా....విన్నాను ... అదే ఆలోచిస్తున్నాను ... బహుశా ఆ నాలుగు అరటిచెట్లూ మన పెరట్లో కాయలు కాయకపోవడానికి కారణం ఘూదేవి." అన్నారు మా అత్తగారు, సీరియస్‌గా ముఖంపెట్టి ... రెండవ కారణం నీరు పారుదల చాలదు అన్నారు....యీసారి మా అత్తగారు చెప్పిందానిమీద నాకు నమ్మకం కలగలేదు...అస లా అరటిచెట్లు కాయలు కాయకపోవడానికి ఒక విధంగా మా అత్తగారే కారణం....తెరిపిలేకుండా, తల్లులూ, పిల్లలతో సహా మా అత్తగారి భోజనానికి ఆకులు అందించడంతోనే సరిపోయిం దా అరటిచెట్ల జీవితం ...కాయలు కాచే అవకాశం మా అత్తగారు యివ్వందే!.... రెక్కలు తెగిన పక్షుల్లా నిలబడ్డ ఆ అరటి స్తంభాల పాలిటి మరొక రాక్షసుడుకూడా వున్నాడు. వాడు 'వాడే వీడు' లాంటి మా వంటవాడు— పేరు అప్పలు...పూర్తిపేరు అప్పలాచారి...మా అత్తగారే వాణ్ణి ముద్దుగా 'అప్పలూ' అంటారు...మే మంతా వాణ్ణి చారీ, చార్లూ, చారూ వగైరా తోకపేర్లతో పిలుస్తుంటాం...అప్పలు ఒట్టి ఆచారిమాత్రమే కాదు, బ్రహ్మచారికూడా...తనను పెళ్ళాడాల్సిన మేనమామ కూతురు పెళ్ళాడనని ఖచ్చితంగా చెప్పేసిందట ..చెప్పడమే కాదు. "అసలు నీలాంటి అడంగివాడికి పెళ్ళి అనవసరం.. ఏ పిల్లనో పెళ్ళాడి, దాని జీవితం నాశనం చేయక, ఎక్కడో ఓచోట వంట చేసుకుని బ్రతుకు...." అని మావాడికి సలహాకూడా యిచ్చిందట...."మరి పెళ్ళి లేకుండా జీవితాంతం బ్రహ్మచారిలా వుంటావుట్రా! ఎవరో ఒక పిల్లని చూసి

పెళ్ళాడాలిగాని''....అంటూ మా అత్తగారు అంటే "నా కెవరు పిల్ల నిస్తారమ్మా....నన్నెవరూ, తెలిసినవాళ్ళ యిళ్ళల్లోని పిల్లలు, చేసుకోరు...." అని కండ్లు తుడుచుకునేవాడు మా అప్పలు, ఆడదానిలా.

"ఛీ పిచ్చికుంకా! నీ కేంరా నిక్షేపంలా వున్నావు....వుండు నేను విచారిస్తాను, ఏదైనా సంబంధం వుండేమో''...అంటూ మా అత్తగారే అప్పలు పెళ్ళిబాధ్యత అమాంతంగా నెత్తిన వేసుకున్నారు ఒకరోజు.

ఆనాటినుండీ అప్పలు మాఅత్తగారియొక్క భక్తుడూ, భృత్యుడూ కూడా...ఆమె కష్టపడకుండా అన్ని పనుల్లోనూ సహాయపడుతుండేవాడు... ఒక్క వంటపనిలోతప్ప.

ఆమె సంతోషిస్తుం దని ప్రొద్దుటే పూజామందిరంముందు కూర్చుని భక్తిగా సుప్రభాతం చదివేవాడు....

వంటయ్యాక మా అత్తగారి కెదురుగాకూర్చుని సంగీతం పాడేవాడు. యింతాచేసి చివరకు భోజనాలదగ్గిర కొచ్చేసరికి అరిటాకుల విషయంలో మా అత్తగారిని మోసగిస్తుండేవాడు. ప్రతిరోజూ మా అత్తగారికంటే ముందే వెళ్ళి వుండేవాటిల్లో మంచి అరిటాకు కోసుకొచ్చుకుని దొంగ తనంగా అటకమీద దాచేవాడు. వంటా గింటా ముగించుకొని తీరిగ్గా అరిటాకుకోసం కత్తి పట్టికెళ్ళేవారు మా అత్తగారు....అంతకు ముందు రోజు ఆమె చూసిన మంచి అరిటాకు కనబడేదికాదు....వెంటనే ఆవిడ పెరట్లోంచే గర్జించేది... "ఒరేయ్ అప్పలూ, దొంగవెధవా! వున్న ఒక్క అరిటాకూ కోసుకెళ్ళావుట్రా!—యిప్పుడు నా గతేంవిట్రా!..." అంటూ.

"ఆ. కోసుకొనిరాక ఏమ్చేయమంటారు! మంచి ఆకు లన్నీ మీరుదా కోస్తే నాగతీ ఏమి దా కావాల" అని అప్పలు తనలో తను సణుక్కుంటూ వుండడం ఒకసారి వంటింటివేపు వెళ్ళిన నేను విన్నాను.... అప్పలు నన్ను చూసి తెల్లబోయాడు....వెకిలినవ్వు నవ్వుతూ మాట

మార్చాడు...."చూ స్తిరా అమ్మా! పెద్దమ్మగారు నామీద నిండా అబాండం వేస్తురూ....ఆమెకోసం దా అరిటాకు కోసికొచ్చి అడహామీద వుంచి వుంటి...."

నిజం మా అత్తగారికి తెలిస్తే అప్పులు డేంజర్లో పడతాడు....ఏదో సంబంధం చూసి అప్పులుపెళ్ళి చేయిస్తానంటున్న మా అత్తగారి ఔదార్యానికి మధ్య అరిటాకు పేచీ వస్తే, అప్పులుకు పెండ్లికంటే ముందు 'అంపకాలు' జరుగుతుంది....నేను చూసీ చూడనట్లు, వినీ విననట్లు వూరుకున్నాను.

సుమారైన అరిటాకు కోసుకొని మాఅత్తగారు వంటింట్లోకి వస్తూండగానే, ఎటూ దొంగతనం బయటబడ్డదిగదా అని, అటకమీద దాచిన అరిటాకును "మీకోసం దా కోసి తెస్తినమ్మా" అంటూ ఎంతో శ్రద్ధాభక్తులతో మా అత్తగారికి సమర్పించాడు అప్పులు.,..వెంటనే మా అత్తగారి ముఖం అరిటాకం తయింది....మంచి అరటాకు దొరికిం దన్న సంతోషంలో అప్పులుమీద కోపాన్ని మర్చిపోయి 'కృష్ణా' అంటూ ఆకు వేసుకుని భోజనానికి కూర్చున్నారు మా అత్తగారు.

అలవాటుప్రకారం మా అత్తగారు వీపు ప్రపంచంవేపు తిప్పి, తను గోడవేపు తిరిగి ఆకు వేసుకు భోంచేస్తున్నారు.

ఆమె కెదురుగా వున్న గోడలో ఎవరైనా ఏ నరసింహావతారమో ఎత్తి ఆమె ఏం భోంచేస్తోందో తిలకిస్తే తప్ప మానవమాత్రులకు ఆమె ఏం వంటచేసుకుందో తెలియనివ్వదు.

పోనీ, కమ్మని కరివేపాకు తాళింపు ఘుమఘుమలనుబట్టి అయినా ఆమె ఆపూట ఏం వంట చేస్తోందో పసికట్టవచ్చు కొంతవరకూ....యితర్ల ముక్కులదాకా వస్తే మైలబడుతుం దని మా అత్తగారు తను వేసే తాళింపునుకూడా ఆచారపు హద్దుల్లో వుంచేది...కాని ఆమె భోంచేసేచోట

వున్న మడివూరగాయల జాడీల్లోనుంచి వచ్చే రకరకాల వాసనలను మాత్రం ఆమె అరికట్టలేకపోయేది...వంటింటిగడప దాటి ముందుహాల్లో దాకా ఏమిటేమిటో వాసనలు గుబాళించేవి మా అత్తగారి మడివూరగాయల జాడీల్లోంచి ... ఒకసారి మా అత్తగారు భోజనానికి కూర్చున్నప్పుడే మావారూ భోజనానికి కూర్చోడం తటస్థించింది.

మరి ఆవిడ భోజనానికి కూర్చోబోతూ మడివూరగాయ వుండే జాడీలు కదిలించారో ఏమో .... గుప్పున ఏవేవో వాసనలు మావారి ముక్కులదాకా దూసుకొచ్చాయి.

"అబ్బ...ఏమి టీవాసన! బత్తాయిపండ్లు ఏమేనా కుళ్లిపోయాయా! ... కాదే....ఉండుండు. ఏదో వాసన ..పెరటివేపు అంట్లు తోమేచోటు రోజూ పనిమనిషి శుభ్రంచేయడంలేదా!....ఏంచేస్తున్నావ్ యింట్లో కూర్చుని...." అంటూ నన్ను కోప్పడ్డారు మావారు.

అదేం కాదని నచ్చచెప్పేసరికి తలప్రాణం తోక్కొచ్చింది. భోంచేస్తుండగానే మా వెనకనుండి మా యిద్దరి కంచాల్లోనూ ఏదో నల్లటిపదార్థం టప్పున పడ్డది.

ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగిచూశాను. మా అత్తగారు ముసిముసినవ్వులు నవ్వుతూ చేతిలో గిన్నె పట్టుకుని 'క్వశ్చన్‌మార్క్'లాగా నించున్నారు.

"ఏమిటమ్మా యిదీ?" అన్నారు మావారు వూరుకోక.

"కనుక్కోరా చూదాం..." అన్నారు మా అత్తగారు నవ్వుతూ.

"అబ్బో! నీవంట ఏది ఏదో కనుక్కోడం నాచేతకాని పని" అన్నారు మావారు. నాకు నవ్వొచ్చి పొరబోయింది.

"పోనీ, నువ్వైనా చెప్పవే చూదాం" అన్నారు మా అత్తగారు నా భుజం పట్టి కుదుపుతో....విషమ సమస్య...ఏం చెప్పేది! కంచంలో

వడ్డించినవెంటనే కమ్మటి వాసన రావడానికి బదులు అప్పుడే నాలుగు వర్షంతుంపర్లు పడి భూమి తడిసినతర్వాత వచ్చే మట్టివాసన గుబాళిస్తోం దా నల్లనిపదార్థంలోంచి.

పోనీ చింతపండా అంటే, కాదు...కాకుండానూ పోలేదు-చింతగింజ ఒకటి నే సున్నా నని తొంగిచూస్తోం దా నల్లపదార్థంలోంచి...యిక చింత పండు పచ్చదే నని తీర్మానిద్దామా అంటే ఏవో తాళ్ళుతాళ్ళుగా కనిపిస్తున్నా యా పదార్థంలో. ఏదోఒకటి చటుక్కున చెప్పేసి అత్తగారిముందు అవమానంపాలు కాకూడ దని నా బాధ.

"పోనీ, నువ్వు కాస్త నోట్లో వేసుకుని రుచిచూసి చెప్పరా" అన్నది మా అత్తగారు కొడుకు నుద్దేశించి.

"అబ్బే! అదెట్లా-నీ కోడల్ని అడిగావు ముందు; నీ కోడల్నే చెప్ప మను...అదేం పదార్థమో తేలిందాకా నేను ముట్టుకోను" అని తప్పు కున్నారు దొంగ,

"ఈలోపుగా మీ భోజనాలే పూర్తయ్యే ట్లున్నాయే..." అన్నారు మా అత్తగారు.

"మరీ మంచిది....అస లా పదార్థం ఏమిటో నీ కోడలు కనుక్కుం టుందో, ఓడిపోయా నని ఒప్పుకుంటుందో కనుక్కో" అన్నారు మావారు నన్ను ఏడిపించడానికి.

"బాబూ, నే నోడిపోయాను...నిజంగా నే నాకు తెలీలే దత్తా"అన్నాను.

అంతవరకూ నవ్వు బిగబట్టుకుని వడ్డిస్తూన్న అప్పులు, నేను ఓడి పోయాను అనేసరికి, ముప్ఫయిరెండు గొగ్గిరిపండ్లూ బయటపెట్టి నవ్వాడు. "హయ్యో! అదేం నిందాకష్టమని అమ్మగారూ... నన్ను చెప్పమంటురా! ఆ పతార్తం ఏమని....!" అన్నాడు సింగరాయకొండలోపుట్టి శ్రీరంగంలో పెరిగిన మా అప్పులు.

"చెప్పరా...." అన్నారు మావారు-ఆ నల్లపదార్థాన్ని, మా అత్తగారు చూడకుండా, అప్పడంకిందికి తోస్తూ...అప్పులు నిర్లక్ష్యంగా నవ్వుతూ తేలిగ్గా "వెంకాయపెచ్చడి" అన్నాడు...ఫక్కున నవ్వేసరికి మావారికీ, నాకుకూడా పొరబోయి దగ్గొచ్చింది....శబ్దంలేకుండా మూతిమీద వేలేసుకుని మా అత్తగారుకూడా కాసేపు నవ్వి.

"ఓరి నీతాడుతెగ! వెంకాయ కాదురా, వంకాయ అని ఎన్నిసార్లు చెప్పాన్రా....యిన్నాళ్లగా మా యింట్లో వంటచేస్తూ యింకా నీకు తెలుగు సరిగా వచ్చి అఘోరించలేదేమిరా పిచ్చికుంకా..." అని మందలించారు. అప్పులు సిగ్గుపడ్డాడు.

"పోనీ, యిప్పుడైనా తినండర్రా. పచ్చడిపేరు తెలిసిందిగా...." అన్నారు మా అత్తగారు.

"అయ్యో! నాకు సయించ దీ పచ్చడి..."అని తప్పుకున్నారు మావారు.

"అదేమిట్రా, చిన్నప్పుడు ఆ చెంచురాక్షసి చేస్తే తినేవాడివిగదూ యీ పచ్చడి" అన్నారు మా అత్తగారు కాస్త చిన్నబుచ్చుకుని.

చెంచురాక్షసి అసలుపేరు చెంచులక్ష్మమ్మ. మా అత్తగారి విధవాడబిడుచు. ఎంతో మంచి దని మావారు చెబుతూంటారు. భర్త పోయాక మా మామగారిదగ్గరే వుండి వంట వండిపెడుతూ మా వారిని తల్లికంటే ఎక్కువగా సాకిందట. ఆమె పోవడం, మావారు కాలేజీలో చేరడం, హోటలు భోజనం చేయడం అన్నీ ఒకేసారి జరిగాయట. వాళ్ళమ్మ వంట చేసి తను భోంచేసింది వేళ్ళమీద లెక్కించవచ్చంటారు మావారు.... చెంచత్త మాట రాగానే మావారి ముఖం గంభీరం అయిపోయింది.

"నిజమే, చెంచత్త వంకాయపచ్చడిచేస్తే ఎంతయినా తినేవాడిని.... అరటికాయపొడి అంటే నాకెంతో ఇష్టమని తరచుగా అరటికాయపొడి చేసిపెట్టేది..."అన్నారు మావారు చిన్నప్పటిరోజులు జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటూ.

"ఓరి తిక్కన్నా... అరిటికాయపొడి చేయడం ఏమంత భాగ్యంరా... నీ కిష్టమని తెలిస్తే ఈపాటికి ఎన్నోసార్లు చేసిపెట్టేదాన్ని. రేపో మాపో చేస్తాన్లే అరిటికాయపొడి"....అన్నారు మా అత్తగారు ప్రేమతో.

మా వారు హడలిపోయారు. "అబ్బే....ఒద్దమ్మా....వూరికే అన్నాను" అని తప్పుకోడానికి తంటాలు పడ్డారు.

మా అత్తగారు విడిచిపెట్టలేదు. "నీవు వూరికే అను, నిజంగా అను. మన అరిటిచెట్టు కొత్తగా గెలవేసింది...మొదట మొదట ఆ కాయలు కోసి నీ కోసం అరిటికాయపొడి చేయబోతాను... సరేనా?" అన్నారు మా అత్తగారు.

"ఇప్పు డొద్దులేమ్మా...ఎవరైనా బంధువు లొచ్చినప్పుడు చేద్దువు గానిలే అరటికాయపొడి"....అన్నారు మా వారు ఏమీ తోచక తికమక పడుతూ.

"బాగుందిరా ను వ్వనేది! అరిటికాయ పొడికోసం బంధువుల్ని రమ్మంటావా ఏమిటి, తెలీ కడుగుతా. అరిటికాయ పొడంటే నీ కిష్టమన్నావు గనక నీకోసమే ముం దొకసారి అరిటికాయపొడి చేస్తాను. చుట్టా లొస్తే మళ్ళీ చేసుకోవచ్చు, అరిటికాయపొడి కేం భాగ్యంరా!"

ఆ సమయంలో మావారి అవస్థ చూస్తే నాకే జాలివేసింది.

మజ్జిగన్నంకూడా సరిగా తినకుండా చేయికడుక్కోడానికి లేచారు..., "అయినా మీకెందుకు అనవసరంగా శ్రమ...అప్పులుచేత చేయించండి అరిటికాయపొడి...." అన్నాను మావారిని ఆపదనుండి కాపాడ్డానికి.

"అయ్యో నెత్తిరాతా! అప్పులికీ అరిటికాయపొడికీ ఆరువందలమైళ్ళ దూరం అని నీకుమాత్రం తెలీదా ఏమిటే! అయినా నాకేం శ్రమగనకా! నాకోసం కావా లంటే పొడి చేసుకోనూ!" .... అంటూ పచ్చడిగిన్నె అప్పులుచేతి కిచ్చి పెరటివేపు వెళ్ళారు మా అత్తగారు.

* * *

చేయి కడుక్కుని మూతి తుడుచుకుంటూ వచ్చిన మావారు నా చెవులో "త్వరగా చేయికడుక్కుని రా....నీతో ఒకమాట చెప్పాలి" అంటూ మేడ మీది కెళ్ళారు. చేయి కడుక్కుని అంట్లగిన్నెలు పనిమనిషికి వేయమని చెప్పి, పొందాను తీసుకొని పైకివెళ్ళాను.

ఏదో ఆలోచిస్తూ వాలుకుర్చీలో నడుంవాల్చి వాసాలు లెక్కపెడు తున్నారు మావారు.

నన్ను చూడగానే చివాలున లేచివచ్చి పొందానులోని వక్కపొడి కాస్త తీసి నోట్లో వేసుకుంటూ...."చూడూ, నిజంగానే రేపు మా అమ్మ అరిటికాయపొడి చేయబోతోందా" అన్నారు భయపడుతూ.

"ఆహా—ఆమె అన్నంతా చేసితీరుతుంది—మీరు తిన్నదాకా విడిచి పెట్టదుకూడా"—అన్నాను, వచ్చే నవ్వు ఆపుకుంటూ.

"బాబోయ్, అయితే నేను రేపు ఇంటికి భోజనానికే రాను....నా స్నేహితు డెవడో గృహప్రవేశం కాబోతున్నాడు....వా డింట్లో భోంచేస్తాను రేపు....ఆ సంగతి మా అమ్మకు చెప్పు....ముందే చెప్పక—ఆమె అరిటి కాయ పొడి చేశాక చెప్పు."

నాకు నవ్వొచ్చింది మావారి చాదస్తానికి...."ఏమీ లాభంలేదు...రేపు తప్పించుకుంటే ఎల్లుండి! ఆ తర్వాత! అరిటిగెల్లో కాయ లున్నన్నాళ్ళూ మీరు తప్పించుకోలేరు..." అన్నాను.

"ఆ గెల్లో ఎన్ని కాయ లున్నాయేమిటి? నా ప్రాణానికి..." అన్నారు భయపడుతూ.

"కనీసం యిరవై, ముప్ఫయి..."

"చచ్చాన్రా దేవుడా....అంటూ వాలుకుర్చీలో కూలబడ్డారు....కాసే పుండి "ఆఁ...అయిడియా. చూడూ! నేను చెప్పినట్లు చేస్తావా?" అన్నారు, లేచి కూర్చుంటూ.

5

"ఏం చేయాలి!'' అన్నాను.

"మరేం లేదు. ఆ అరిటిగెల కోసేసి ఎవరికైనా దానం చేసెయ్...,
నన్ను రక్షించిందాని వవుతావ్" అన్నారు మావారు బ్రతిమాలుతూ.

"బాబోయ్! మీ అమ్మ బ్రతికుండగానే! ఆమె చూపిందంటే..."

"ఆమె చూడకుండానే ఆ గెల కోసి నా కారువెనక డిక్కీలో పడేయ్...ప్రొద్దుటే వెళుతూ వెళుతూ మన పక్కింటి భాస్కరంగా రింట్లో పడేసి పోతాను'' అన్నారు.

"పోనీ, అదేదో గృహప్రవేశానికి వెళ్ళా లన్నారుగా; రేపు వాళ్ళింటికే పట్టికెళ్ళండి..." అన్నాను.

"అది రేపు కాదులే....వచ్చే శుక్రవారం."

"మరి భోజనానికి వెళ్ళా లన్నారుగా రేపు....''

''ఏం, హోటళ్లు లేవూ!''

''అయ్యో! ఏం ఖర్మం అండీ హోటల్లో భోంచేయడానికి....పోనీ దూరంగా వున్న తెలిసినవాళ్ళింటి కెవరింటికైనా పట్టుకెళ్ళి యివ్వకూడదూ ఆ గెలను?''

"ఏం, పక్కింటివా ళ్ళేం పాపం చేశారు!'' అన్నారు మావారు.

"పొరపాట్న మీ అమ్మకు తెలిస్తే....''

"ని న్నెవరు చెప్పమన్నారు ఆమెకు—అంతగా గొడవచేస్తే గృహప్రవేశానికే పట్టికెళ్ళాననని చెప్పు....గృహప్రవేశం ఎప్పుడో, ఏమిటో ఆమె అడగొచ్చిందా ఏమిటి....ఏం! సరేనా?" అన్నారు నా సమాధానంకోసం.

''అలాగే'' అన్నాను. చివర్న మావారు చెప్పింది నచ్చింది.

''కాని, చీకటితో లేచి అరిటిగెల కోసి కార్లో పడేస్తాను....మరి మీ

అమ్మ లేచేముందే మీరు కారు తీసికెళ్ళిపోవాలి...లేకపోతే చిక్కొస్తుంది" అన్నాను తొమ్మిదింటికి నిద్రలేచే మావారికి వార్నింగ్ యిస్తూ.

"ఓ యస్. అలాగే ... అలారం పెట్టు ఐదింటికి..." అన్నారు ఆవలిస్తూ.

* * * *

మర్నాడు తెల్లారుగట్ల, అలారం మోతకు అదిరిపడి లేచాను. మావారు మంచి గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతున్నారు. అలారం పెట్టమన్న పెద్దమనిషి!... అరిటిగెల కోసిందాకా మావారిని లేపదల్చుకోలేదు.

చప్పుడు కాకుండా మేడ దిగివెళ్ళి పెరట్లో ఓమూల గుడిసెలోవున్న తోటవాడు ఏడుకొండల్ని పిల్చాను, నెమ్మదిగా. "ఎవరది" అంటూ గుడిసె లోంచి దూసుకొచ్చాడు ఏడుకొండలు....నన్ను చూసి కళ్లు నులుపుకుంటూ "అమ్మగారా!" అన్నాడు ఖంగారుపడుతూ...."ఉస్...అరవక....చూడూ! కత్తి తీసుకొని నా వెంట రా" అంటూ ముందుకు నడిచాను డిటెక్టివ్ నవల్లోని విలన్‌లాగా.

ఏడుకొండలు కత్తి తెచ్చాడు. అందంగావున్న ఆ అరిటిగెల కోయించే సెయ్యడానికి నా మనస్సు ఎంతో బాధపడ్డది. ఆనాడు పితృవాక్య పరిపాలన కోసం పరశురాముడు తల్లిని నరికేసినట్లు భర్తృవాక్యపాలనకోసం నే నా అరిటిగెలను కోయించక తప్పలేదు . . . కోయించిన గెలను కార్లో పెట్టించి మళ్ళీ చప్పుడు కాకుండా మేడమీది కెళ్ళాను . . . మావారు బ్రహ్మాండంగా గురకలెడుతున్నారు....యింక నేనే ఒక అలారం కాక తప్పలేదు.

ఉలిక్కిపడి లేచారు. "లేవండి త్వరగా. ఆ అరిటిగెల కోసేశాను."

"ఎందుకూ!" అన్నారు నిద్రమత్తులో.

"ఎందు కేమిటి! మీరేగా కోయించమన్నారు! త్వరగా లేచి తీసికెళ్ళి పక్కింటివాళ్ళ కిచ్చిరండి...కార్లో పెట్టాను గెల."

"అబ్బ...నీవే తీసికెళ్లి యివ్వు...నన్ను డిస్టర్బ్‌చేయక...నిద్రొస్తోంది..." అని అటుతిరిగి పడుకున్నారు.

చచ్చాన్రా భగవంతుడా! కథ అడ్డం తిరిగింది..."చూడండీ...మిమ్మల్నే...మీ అమ్మ లేచే టైమయింది...మీరు ఏ మాత్రం బద్ధకించినా మీ అమ్మ చేయబోయే అరిటికాయపొడి తినాల్సివుంటుంది...యీ రోజునుండి వరసగా గెలలో కాయలు అయిపోయిందాకా..."

"బాబోయ్...ఇదుగో లేచాను" అంటూ మావారు తేలుకుట్టినట్లు తుళ్లిపడి లేచారు...అప్పటికిగాని మావారి నిద్రమత్తు వదల్లేదు.

పెరటివేపు తలుపు తీసిన చప్పుడైంది...నా గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తడం మొదలెట్టాయి...మా అత్తగారు లేచారు...పెరటివేపు వెళుతూనే అరిటిగెల కనిపించకపోతే, ఏడుకొండల్ని కేకేసి అడుగుతుంది. వాడు చెప్తాడు. నన్ను పిలుస్తుంది. "ఏమండోయ్, త్వరగా కారు తీసికెళ్ళండి. మీ అమ్మ లేచారు'' అన్నాను ఖంగారుపడుతూ.

"అయ్యయ్యో—యిదుగో వచ్చేశాను" అంటూ ముఖం కడుక్కొని చొక్కా వేసుకొని గబగబా మెట్లు దిగి కింది కెళ్ళారు. బెడ్‌కాఫీ తీసుకుని అప్పులు ఎదురయ్యాడు... "ఛీ! ఛీ! వెధవ శకునం...పోయిందిరా. ఈ రోజంతా ఖరాబ్ నీ శకునంతో'' అంటూ నాలుగడుగులు వెనక్కు వచ్చి, తిరిగీ మెట్లు దిగి, కారు తీసుకొని గేటుబయటకు వెళ్లిపోయారు మావారు.

ఉన్నట్టుండి మా అత్తగారి కేకలు మేడమీదకు వినిపించాయి... చచ్చాను, యిక నన్ను పిలుస్తుంది....పిలుస్తుందేమిటి....పిలిచింది. "వస్తున్నానత్తా" అంటూ, బళ్ళోకెళ్ళినట్లు, పెరటివేపు వున్న మాఅత్తగారి దగ్గరి కెళ్ళాను.

"అదికాదే! అరిటిగెల అంత తెల్లారుగట్ల కోయించాల్సిన అవసరమేమొచ్చిందీ? కార్లో పెట్టించావట్నే! ఎందుకూ? అసలు కా రేదీ?"

"మీ అబ్బాయే తీసికెళ్లారు...."

"మరి కార్లో నీవు అరిటిగెల పెట్టినసంగతి వాడికి తెలుసా?"

"ఆ....అయనే కోయించి కార్లో పెట్టమన్నారు. తన స్నేహితు డింట్లో యీ రోజు గృహప్రవేశం అట....తీసికెళ్ళారు వాళ్ళకు యివ్వ డానికి...." అన్నాను నీళ్ల నములుతూ....

"అయ్యో నెత్తిరాతా! శ్రావణ శుక్రవారప్పూటా తొలిసారి వేసిన విక్షేపంలాంటి అరిటిగెలను నీ వెట్లా కోసిచ్చావూ....వాడెట్లా తీసి కెళ్లాడూ!....హవ్వ అయినా నీవు నన్నెందుకు లేపలేదూ!"

ఏం చెప్పేది!....తల వంచుకొని, మాట్లాడక వూరుకున్నాను.

అప్పులు చేతులు కట్టుకుని వినయంగా మా అత్తగారిముందు నిలబడ్డాడు.

ఏడుకొండలు అరిటిచెట్టు పక్కనే నిలబడ్డాడు. తలవంచుకుని, దోషిలాగా.

"యింకా చూస్తూ నిలబడ్డావేమిట్రా! గెల కోసిన వెంటనే అరిటి చెట్టు కొట్టేయ్యాలని తెలీదూ!"....అని గర్జించారు మా అత్తగారు.

అరిటిచెట్టు మొదలంటా నరికేసి వూచలు తీసుకొచ్చి మా అత్తగారి ముం దుంచాడు.

"ఎందుకూ యివి! అఘోరించనా! తీసికెళ్ళి దిబ్బలో పారెయ్.... బంగారంలాంటి అరిటిగెల వూళ్ళోవాళ్ళ కిచ్చి యీ బోడివూచలు తింటా నికా ఇన్నాళ్లూ పెంచిం దా అరిటిచెట్టును!....ఛీ ఛీ....మనుషులకు బుద్ధీ, జ్ఞానం అంటూ వుండాలి....అవ లన్నీ వాడి కా తండ్రిబుద్ధులే వచ్చాయి.... ఆయనా అంతే....వారం, వర్జ్యం చూడకుండా, ఏదంటే అది యింట్లో నుంచి తీసికెళ్లి వూళ్ళోవాళ్ళ కిస్తూండేవారు....అయినా మాట్లాడో పోట్లాడో ఇది మంచీ, యిది చెడూ, అని చెప్పాలిగాని మరీ మొగుడు

ఏది చెబితే దాని కంతా తాళం వేస్తూంటే ఎట్లా? ఇదుగో యిట్లాగే వుంటుంది...." అంటూ నా కో రెండు చురుకులు తగిలించారు మా అత్త గారు....తల ఒగ్గాను....వాళ్ళబ్బాయికోసం.

ఆ పూట వంట ఆలస్యంగానే ఆరంభించారు మా అత్తగారు... కొడుకు వస్తే నాలుగు చీవాట్లేసి అడగా లని చాలాసేపు ఎదురుచూసిం దామె...

మావారూ రాలేదు, కారూ రాలేదు.

పన్నెండు గంట లయినా మావారు రాలేదు. బహుశా వా ళ్ళమ్మకు భయపడి ఏ స్నేహితు డింటికో వెళ్లి వుంటా రనుకున్నాను.

* * *

గేటుబయటే కారు ఆపి, చప్పుడు కాకుండా మేడమీది కెళ్లి, ఒక నిద్రపోయి లేచి, తాపీగా స్నానం గీనం ముగించుకుని, బట్టలు మార్చు కుని, కాఫీకూడా అడక్కుండా, వా ళ్ళమ్మ కంట బడకుండావుంటే చాలని అడుగులో అడుగేసుకుంటూ మెట్లు దిగి వస్తున్నారు మావారు... నేను ఎదురయ్యాను.

"అలాగే రా...వెనక్కి వెళ్ళకు...మంచి శకునం...చూడూ, మా అమ్మ ఇప్పు డెక్కడుంది? కేక లేసిందా?..." అన్నారు రహస్యంగా.

"అదంతా ఎందుకు అడుగుతారులెండి...యింతవరకూ మీ కోసం కాచుకున్నది. మీరు వస్తే నాలుగు చివాట్లేసి అడగాలని...ఇప్పుడే వంట చేసుకోడానికి వెళ్లింది లోపలికి."

"బాబోయ్...అయితే నన్ను త్వరగా వెళ్ళనీ..."

"అయితే యింతకీ మీ భోజనమో?"

"హోటల్లో."

"అయ్యో! ఏం గ్రహచారమండీ! అరటికాయలు లేవుగా యింట్లో! యీ పూట యింట్లో భోంచేయండి..." అన్నాను బ్రతిమాలుతూ.

"అబ్బ! చెప్తే వినవుగదా! అసలే మా అమ్మ కోపంగా వుంటుం దీ రోజు...ఆమె వెయ్యబోయే ప్రశ్న లన్నింటికీ అబద్ధాలు చెబుతూ కూర్చోవాలి...నా చేతకాదు...మా అమ్మ అడిగితే....వుందిగా గృహ ప్రవేశం...అక్కడికి వెళ్లా నని చెప్పు...."

"ఆ...నా కిదేపని...నేనేనా తీరిగ్గా మీ కోసం అబద్ధా లాట్టాని కూర్చున్నాను...మీ అమ్మచేత చీవాట్లూ, సూటీపోటీ మాటలూ నేను తినలేను...అంతకన్నా అరిటికాయ పొడేనా తినొచ్చు....అయినా ఇవాళ కాకపోతే రేపుమాత్రం మీ రామె కంటబడరా!...." అన్నాను.

"రేపటికి ఆమె కోపం చల్లారిపోతుందిలే" అంటూ....

వెంట్లుదిగి హాల్లో కెళ్లారో లేదో సాక్షాత్ తిరుపతి వెంకటేశ్వరస్వామిలాగా పట్టెనామాలతోనూ, చేతిలో సంచీతోనూ ప్రత్యక్ష మైనారు మా బావగారు. "ఏంరా! అంతా ఖులాసాయేనా!" అంటూ...మా వారు గతుక్కుమన్నారు... "రా అన్నయ్యా, యిదేనా రావడం! యింటిదగ్గిర వదినే, పిల్లలూ అంతా ఖులాసాగా వున్నారా!" అంటూ వాళ్ళన్నయ్యను హాల్లోకి ఆహ్వానించారు. ఎవరో అనుకుని లోపలి కెళ్ళిపోయిన నేను మా బావగారి గొంతు గుర్తుపట్టి హాల్లో కొచ్చాను. నన్ను చూస్తూనే "ఏమ్మా బాగున్నావా! మీ అక్కయ్య నిన్ను చాలాచాలా అడిగినట్లు చెప్పమన్నది...పిల్లలంతా నిన్ను చూడా లని కలవరిస్తున్నారు!..." అన్నారు. "అవును బావగారూ, యింతవరకూ వాళ్ళను మా యింటికి తీసుకురానేలేదు. పోనీ యీ సారైనా తీసుకురాక పోయారా, అక్కయ్యనూ, పిల్లల్నూ..." అన్నాను. "ఎక్కడమ్మా! నా ఉద్యోగంతోనే సరిపోతోంది. యీసారీ ఆఫీసుపనిమీదే వచ్చాను. నాలుగు రోజులు లీవులో...అలాగే మిమ్మల్నీ చూసిన ట్టవుతుం దని అను కున్నాను...అన్నట్లు కక్కి ఏదీ? కనబడదేం?" అన్నారు మా అత్తగారి కోసం వెదుకుతూ.

"ఆమె వంటింట్లో వున్నారు...పిలుస్తాను"...అంటూ మా బావ గారికి కాళ్ళకు నీళ్లకూడా తేవడానికి పెరటివేపు వెళ్లాను.

అప్పుడే అరిటాకుకోసం కత్తిపట్టుకొని బయల్దేరారు మా అత్తగారు. 'బావగా రొచ్చా' రన్నాను.

"ఎప్పుడూ? యింత పొద్దెక్కి ఏంబండి వుందీ?"

"ప్రొద్దుటే వచ్చారులావుంది. బహుశా, సాకమ్మావా ళ్లింటికి వెళ్లి వచ్చివుంటారు. అందుకే ఆలస్యమైం దనుకుంటాను" అన్నాను.

"అయితే భోంచేయలే దన్నమాట!...అయ్యో నెత్తిరాతా...ఈ పూట ఆ అరిటిగెలే వుంటే అక్షణంగా పొడిచేసేదాన్ని...వాడిక్కూడా అరిటి కాయపొడి అంటే ఎంతో యిష్టం అని మా తోడికోడలు చెప్తుండేది... ఈ పూట వట్టి పత్యంమెతుకులు పెట్టాల్సిందే వాడికి...అరిటిగెల గొడవలో ఈ పూట అప్పులు కూరగాయలు తీసుకురాలా మార్కెట్‌నుంచి. ఒట్టి సాంబారు చేసి అప్పడాలు వేయించాడు...నేనూ ఒట్టి పచ్చడిమెతుకులు చేసుకున్నాను....యిప్పటికే పన్నెండు దాటింది. ఇప్పు డిక కూరగాయలు మార్కెట్‌నుంచి తెప్పించీ, వంటచేసీ, ఎప్పుడు వాడికి అన్నం బెట్టడం! అన్నట్లు నీ మొగుడు గృహప్రవేశానికి వెళ్లా డన్నావు గదూ!....ప్రొద్దున కారు తీసికెళ్లినవా డింకా రాలేదేం? అక్కడే భోంచేసి వస్తాడా ఏకంగా?" ...అన్నారు మా అత్తగారు.

"అప్పే లేదు...ఇప్పుడే ఆయన వచ్చారు...వెనకాలే బావగారూ వచ్చారు" అన్నారు.

"అయ్యో నెత్తిరాతా!...ఈ పూటే ఇంట్లో కూరగాయలు లేకుండా పోవాలా! సరే, నీవు వెళ్ళి సింహుడికి కాళ్ళకు నీళ్ళిచ్చిరా. నే నేదో తంటాలుపడతాను"...అంటూ పెరటివేపు వెళ్ళారు మా అత్తగారు. బ్రతికాం అనుకుని మా బావగారి కాళ్ళకు నీళ్ళు తీసుకెళ్లాను.

"కక్కి భోంచేస్తోందా?" అన్నారు మా బావగారు. "లేదండీ. మీరు భోంచేశాకే చేస్తుందట" అన్నాను.

"అట్లాగా!...అయితే లేవరా పాపం! కక్కి మనకోసం కాచుకున్నట్లుంది" అన్నారు మా బావగారు లేవబోతూ...నా గుండె గతుక్కుమంది. మా అత్తగారి ఉత్తరువు లేందే వీళ్ళు భోజనానికి వెళ్ళడానికి లేదు....ఆవిడ ఏదో తంటాలు పడతా నంది మరి; ఇంకాసేపు పడనిస్తే మంచి దనుకుని, "లేదు బావగారూ, ఆమే పిలుస్తా నన్నారు" అన్నాను. "అయితే సరే! నాకేం తొందరలేదు... ప్రొద్దుటే తిన్న టిఫిన్ ఇంకా అరగలేదు... కక్కికోసం చెప్పాను"...అన్నారు.

"అవునూ, అమ్మను భోంచేయమని చెప్పు. అప్పాలున్నాడుగా వడ్డనకు? ఇంకా ఆ మెందుకూ!" అన్నారు మావారు... కొంపతీసి వాళ్ళమ్మ ఏ పదార్థమైనా వడ్డించడానికి వస్తుందేమో నన్న భయంతో.... "ఆమే స్వయంగా మీకు వడ్డిస్తారట,' అన్నాను మావార్ని ఏడిపించడానికి.

"అదేమిటీ! భోంచేసిందాకా, అమ్మ మడిలో వుంటుందిగా!" అన్నారు మావారు యింకా సందేహనివృత్తి కాక.

"ఉంటారు....అప్పాలు వడ్డిస్తుంటే పర్యవేక్షణ చేస్తారు. ఆమె ఏదైనా పచ్చడీ, పులుసూ చేస్తే మీ కంచాలలో ఎత్తిపడేస్తారు.' అన్నారు...మా బావగారు పక్కున నవ్వారు....మావారు నన్ను నమిలి మింగేట్లు చూసి మరుక్షణం తనూ నవ్వేశారు.

ఆమాటా యీమాటా మాట్లాడుతూండగానే ఒంటిగం టయింది... లోపల్నుంచి మా అత్తగారి పిలు పొచ్చింది...నా కోసం... వెళ్ళాను వంటింట్లోకి..."చూశావుటే! నా మనసులో ఏదైనా అనుకుంటే అట్లాగే జరుగుతుందని మా అవ్వ అంటుండే దని అప్పుడప్పుడు నేను నీతో అంటుం

టాను, జ్ఞాపకం వుందా!...యింతకూ భేషైన అరిటికాయపొడి చేశాను'' అన్నా రావిడ సంబరపడిపోతూ.

"ఆ!" అన్నాను గుడ్లు తేలేసి....నోట మాట రాలేదు నాకు.... యిందాకట్నుంచీ ఆమె పడుతున్న తంటాలు యిదేనా? "అయినా ఎక్కడివి అరిటికాయలు" అని అడిగాను వుండబట్టలేక.

"పక్కింటి భాస్కరం భార్యను మన పిట్టగోడమీదనుంచి కేకేసి, 'చుట్టా లొచ్చారు, యిట్టా అసందర్భమూ అయిపోయింది, వేళా మించి పోయింది; కాబట్టి ఏవేనా కూరగాయలు మిగతా వుంటే నాలు గి'మ్మ న్నాను....లోపల్నుంచి ఆరు భేషైన అరిటికాయలు తెచ్చియిచ్చింది.... చెప్తే నమ్మవేమో, మన అరటిగెల్లో కాయల్లాగే నవనవలాడుతూ చూడ ముచ్చటగా వున్నాయి....యివిగో యింకా మూడుకాయలెత్తిపెట్టాను"... అంటూ మిగతా అరిటికాయలు చూపించారు మా అత్తగారు . . . ఏం చెప్పేది! . . . 'భూమి గుండ్రముగా నుండును' అన్నట్లు తిరిగి మా యింటికే వచ్చాయి గెల్లో కాయలు...మంచివేళ. భాస్కరం భార్య అసలు విషయం చెప్పలేదు మా అత్తగారితో ... బ్రతికించింది ... బహుశా మావారు వా ళ్ళమ్మకు తెలీనివ్వవద్దని 'పాలిష్‌' గా చెప్పి వుంటారు . . . ఆయన దేన్నుండి తప్పించుకోవా లని తంటాలుపడ్డారో, ఆ అరిటికాయపొడి విశ్వ రూపం ధరించింది.

నేను దిగులుగా నిలబడివుండటం చూసిన మా అత్తగారు హుషా రుగా "ఏమిటే, అట్టా దిగులుపడి నిలబడ్డావూ! మన అరిటిగెల పోతే పోయింది...పక్కింటివాళ్ళ పుణ్యమా అంటూ మంచి అరిటికాయలు దొరి కాయి సమయానికి...నీ మొగుణ్ణీ, సింహుణ్ణీ భోజనానికి రమ్మను...ఒరేయ్‌ అప్పులూ, వాళ్ళిద్దరికీ వడ్డించరా'' అన్నారు.

అరిటికాయపొడి మా అత్తగారు చేశా రన్నవిషయం తెలిస్తే మా వారు అసలు భోజనానికి కూర్చోరేమో! మళ్ళీ నాకు విషమసమ స్యయింది.

హాల్లో కెళ్ళాను . . . "అత్త భోజనానికి పిలుస్తోంది" అన్నాను నెమ్మదిగా.

"మేము ఎప్పుడో రెడీ...లేవరా" అంటూ పైన తువ్వాలు వేసుకుని మా బావగారు లేచారు. మావారు నన్నుచూసి, "వాళ్ళమ్మ ఎక్కడుందీ! అరటిగెల సంగతి మళ్ళీ ఏమైనా గొడవ చేస్తూందా! ఏమైనా వడ్డించబోతోందా! ఏం 'మూడ్' లో వుందీ? కోపంగా వుందా!" ఇత్యాది ప్రశ్నలన్నీ భరతనాట్య భంగిమల్తో, సైలెంట్ గా అభినయించారు. అన్నిటికి చిరునవ్వు నవ్వి వూరుకున్నాను...ఏం చెప్పినా చిక్కే.

భోజనానికి కూర్చున్నారు అన్నదమ్ములిద్దరూ..."ఏంరా, సింహం! ఎన్నాళ్ళ కెన్నాళ్ళ కొచ్చావ్! మమ్మ ల్నంతా మర్చేపోయిన ట్లున్నావే!" అంటూ చేతిలో అరిటికాయపొడిగిన్నె ధరించి రంగంలో ప్రవేశించారు మా అత్తగారు. ఎక్కడ అరటిగెల సంగతి వస్తుందో నని భయంతో తల వంచుకుని కూర్చున్నారు మావారు.

"ఎక్కడ కక్కే...పిల్లల్తోనూ, నా వుద్యోగంతోనూ సరిగ్గావుంది. పెద్దపిల్ల పెళ్ళీడు కొచ్చింది; రెండవవాడికి టైఫాయిడ్ వచ్చి యిప్పుడే లేచి తిరుగుతున్నాడు....చంటిదానికి ఎప్పుడూ ఏదో జబ్బు....నీకు తెలీందేముంది! యిల్లు కదలడానికి అవకాశ మేదీ!" అన్నారు బావగారు.

"మరి సంసారం అన్నతర్వాత వుండవుట్రా! నీ వంటే మీఅబ్బకు ఒక్కడివే కొడుకువుగనక రాజులాగా పెరిగావు .... మరి నలుగురు పిల్లలూ జల్లలూ అన్నతర్వాత మాటలా, ఏదో సామెత చెప్పినట్లూ....ఒరేయ్, అప్పులూ, అన్నం వడ్డించరా వాళ్ళిద్దరికీ..." అని ఆజ్ఞాపించారు మా అత్తగారు....మావారు యింకా వాళ్ళమ్మ చేతుల్లో గిన్నె చూడలేదు....అప్పులు అన్నం వడ్డించిన వెంటనే వార్నింగు లేకుండా మా అత్తగారు అరిటికాయ పొడి వడ్డించేశారు.

మావారు గతుక్కు మన్నారు.

కాని ఆమె ఏమి వడ్డించిందో పసికట్టలేకపోయారు.

మా అత్తగారి వంటలో అదొక విశేషం, వడ్డించిన వెంటనే ఫలానా అని కనుక్కోడం బ్రహ్మతరంకాదు.

"ఇదేమిటి కక్కా!''...అన్నారు మా బావగారు పొడిని పరీక్షిస్తూ.

"అయ్యో తిక్కన్నా! ఏమి టని అడుగుతావేమిట్రా! అరిటికాయ పొడిరా!" .... మావారు తుళ్లిపడ్డారు....నావేపు కోపంగా చూశారు....నేను తలుపువెనక్కు తప్పుకున్నాను.

"నీకూ, వాడికీ యిష్టమనే చేశాన్రా అరిటికాయపొడి...ఏమిటో వేళ మించిపోయిం దని అదరా బాదరా చేశాను...ఎట్లా వుందో ఏమో''...

అంటూ వంటింట్లో కెళ్ళారు మా అత్తగారు.

"అదేమిటి కక్కా...మా కోసం యీ వేళప్పుడు నీవు భోజనంకూడా చేయకుండా యీ మాత్రం చేసిందే ఎక్కువ...యింకా ఎట్లా వుంటం ఏమిటీ! నీవు చేస్తే బాగుండకుండా వుంటుందా?"...అంటూ మా బావగారు అరిటికాయపొడి కాస్త నోట్లో వేసుకున్నారు.

తక్షణం....గరగరా గరగరా అనే శబ్దం బయలుదేరింది మా బావ గారి నోట్లోంచి.

"ఏమి టన్నయ్యా..." అన్నారు ఖంగారుపడుతూ మావారు.

"అబ్బే...ఏమీలేదురా...యీ అరిటికాయ పొడి వుంది చూశావూ.... కాస్త జాగ్రత్తగా చేయాలి....ఏమాత్రం అజాగ్రతగా చేసినా కష్టం...." అంటూ గ్లాసెడు నీళ్ళు నోట్లోపోసుకుని గరగరశబ్దాన్ని గలగరించి మింగారు మా బావగారు....

"ఇదిగో...యీపొడి బాగా కుదిరిందిరా...వేడివేడిగా కూడా వుంది. కాస్త తినిచూడండి" అంటూ మా అత్తగారు వంటింట్లోంచి మరికాస్త

అరిటికాయపొడి తీసుకొచ్చి, ఒద్దంటున్నా వినకుండా, బలవంతంగా వడ్డించింది. అంతవరకూ మావారు తాకనేలేదు అరిటికాయపొడి.

ఎంతో ఆప్యాయంగా మా అత్తగారు రెండవసారి వడ్డించిన అరిటికాయపొడిని విధిలేక, భయపడుతూ కాస్త నోట్లో వేసుకున్నారు మా బావగారు. అన్నగా రేమైనా అనుకుంటా రనో ఏమో మావారూ ధైర్యంచేసి కాస్తపొడి నోట్లో వేసుకున్నారు...ఈసారి కరకరా, కరకరా శబ్దాలు బయలుదేరాయి. ఒక్కక్షణం నోరుమూసుకుని అన్నదమ్ము లిద్దరూ ఒకరి ముఖాలొకరు చూసుకున్నారు, ఆ శబ్దాలు ఎక్కణ్ణించి వస్తున్నాయా అని. వాళ్ళిద్దరినోట్లోనుంచే వస్తున్నా యని గ్రహించినవెంటనే గబుక్కున చెరో గ్లాసుడునీళ్లూ నోట్లో పోసుకొని ఆ కరకరాశబ్దాన్ని మింగేశారు.

మా అత్తగారు ముూతిమీద వేలేసుకొని వాళ్లిద్దర్నీ ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ..."ఇదే(విట్రా! అరిటికాయపొడి తింటానికి యింత అవస్థ పడుతున్నారు?" అన్నది.

"అబ్బే..లేదు కక్కీ...అరిటికాయపొడి తింటానికి అవస్థేముందీ?" అన్నారు మా బావగారు గ్లాసు కిందబెడుతూ.

"మరేమయినా రాళ్లూ రప్ప లున్నాయా?"

"అబ్బే! అవుంటే దొరికిపోతాయి...సాధారణంగా వేపుడుతో కలిసిపోయేవి బొగ్గులు; తాళింపులో కలిసిపోయేవాటిల్లో ఆవాల్లోని ఇసక... ఇవి రెండూ కాస్త జాగ్రత్తగా చూడకపోతే చిక్కు...అంతే" అన్నారు బావగారు.

"ఏమోరా! అన్నీ సరిగానే చూసి వేశానే? నేనుకూడా కాస్త నోట్లో వేసుకుని రుచిచూశాను,..మరి నువ్వనే ఇసకా, బొగ్గులూ నా నోటికి తగలేదే?" అన్నారు మా అత్తగారు.

"దానిక్కారణం వుంది కక్కీ....మాకు పండ్లువున్నాయి...,గనక నమిలాం,...నీకు పండు లేవుగనక మింగేసుంటావ్. అందుకే నీకు తెలీ

లేదు. అరిటికాయపొడిలో అరిటికాయకాక యింకా ఏమేమున్నాయో...." అన్నారు మా బావగారు, మావారితోబాటు మజ్జిగన్నం కలుపుకుంటూ.... తలుపువెనుక వున్న నేను నవ్వు ఆపుకోలేక తంటాలుపడ్డాను.

"అయ్యో నెత్తిరాతా,...ఇంతకూ యిద్దరూ తినలేదేమిట్రా అరిటి కాయపొడి!" అంటూ దవడలు నొక్కుకున్నారు ఆశ్చర్యంగా మా అత్తగారు.

"అదేమిటి కక్కీ....'గంగగోవుపాలు గంటెడైననుచాలు' అన్నట్లు ప్రేమతో వడ్డించింది ఏకాస్త తిన్నా తిన్నట్లే...." అన్నారు మా బావగారు ....కక్కీ మనస్సు కష్టపడటం ఇష్టంలేక.

"పోనీ, రేపుమళ్ళీచేసిపెడతాన్లేరా అరిటికాయపొడి, అన్నీ జాగ్రతగా చూసి...." అన్నారు మా అత్తగారు.

"అబ్బే....ఎందుకక్కీ....యీ సాయంత్రం బండి కెళ్ళిపోతు న్నాను...." అన్నారు చేయి కడుక్కోడానికి లేస్తూ.

"అదేంవిట్రా, ఇంత తొందరగానా వెళ్తావు?" అన్నారు మా అత్తగారు ఆశ్చర్యంగా.

"అవును కక్కీ...అర్జంటు పను లున్నాయి...ఏమీ అనుకోవద్దురా" అన్నారు మావారివైపు తిరిగి.

"అబ్బే....నీ పను లాపుకుని వుండమంటానా! తీరుబడి చూసుకుని మళ్ళీ వద్దువుగానిలే అన్నయ్యా" అన్నారు మావారు...మళ్ళీ అన్నగారి కోసం వా ళ్ళమ్మచేసే అరిటికాయపొడి తినాల్సొస్తుం దన్న హడలుతో.

అయినా, నాలుగురోజు లుంటా నన్న మా బావగారికి అర్జంట్ పనులన్నీ అనుకోకుండా రావడానికి కారణం మా అత్తగారా?....అరటి కాయపొడా?